

Oktober je res lep mesec. K temu veliko pripomore Teden otroka, ki se je pričel 7. oktobra. Ker v letošnjem letu obeležujemo 30 let od sprejetja Konvencije o otrokovih pravicah, so bile ravno pravice otrok letošnja tema tega tedna. Zveze in društva prijateljev mladine so v tem tednu organizirala različne razvedrilne delavnice za otroke.

Razvajala pa nas je tudi naša šola. 7. oktobra smo uživali v muzikalu Madagascar, in to kar na naši šoli. Zadnja triada si je konec meseca v Žalcu ogledala predstavo Veliki pok, ob pričetku Bralne značke pa sta nas obiskala Feri Lainšček in Ditka. Še več o oktobrskih dejavnostih pa si preberite v našem spletnem časopisu.

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

SPREJEM PRI PREDSEDNIKU REPUBLIKE SLOVENIJE

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor je 1. oktobra odprl vrata Predsedniške palače povablencem, ki sta jim gibanje in šport ter »zdrav duh v zdravem telesu« način življenja. Zbrali smo se ob predstavitvi pobude za razglasitev 1. oktobra za dan slovenskega športa kot državnega praznika. Našo šolo sva zastopala Ali El Ghannam Ernedi in Mark Iršič.

Pobudo je dal Olimpijski komite Slovenije. Njihovo mnenje je, da je zdrav način življenja pomemben za zdrav in uspešen narod ter pripomore k temu, da smo složni.

Želijo si, da bi čim več posameznikov potegnili izpred televizorja ali telefona in jih usmerili v šport.

Nagovoril nas je tudi naš uspešni kolesar Primož Roglič, ki je dejal, da Slovenci s svojimi rezultati in vrhunskimi športniki živimo za šport in si zagotovo zaslužimo svoj praznik - dan slovenskega športa.

Poleg govorcev so nastopili še mladi telovadci. Ko je bilo sprejema konec, je pred palačo potekala Mini olimpijada, ki se jo je udeležil tudi predsednik Borut Pahor.

Zakaj ravno 1. oktober? Na ta dan so leta 1863 v Ljubljani ustanovili prvo telovadno društvo na Slovenskem z imenom Južni Sokol, ki je kasneje preraslo v pomembno rodoljubno gibanje, ki se je borilo proti germanizaciji.

Leta 2020 naj bi, če bo praznik sprejet, v slovenskih šolah potekal športni dan, prav tako pa naj bi bil športno obarvan delovni dan za vse zaposlene. Športni objekti pa naj bi ta dan imeli dan odprtih vrat.

Mark Iršič, 8. b

POVABILO K BRALNI ZNAČKI

Četrtega oktobra sta se nam na šoli pridružila posebna gosta, in sicer kantavtorica Ditka in pesnik ter pisatelj Feri Lainšček.

Za začetek smo se vsi zbrali v dvorani in nestrpno čakali. Kar kmalu se je vse začelo in otroški pevski zbor je z Ditko zapel pesem Ne bodi kot drugi, ki je ena njenih najbolj znanih pesmi.

Kmalu zatem nam je gospod Feri predstavil eno svojih pesmi, ki jo je napisal v svojem maternem jeziku - prekmurščini. Nato nam je Ditka zapela eno svojih pesmi z naslovom Srečanje. Pesnik nam je pripovedoval o svojem otroštvu. Najbolj nas je presenetilo, da takrat še niso imeli elektrike ter da so imeli hišo iz blata in slame. Pripovedoval je o ljubezni iz otroštva. Povedal nam je, da se je v šestem razredu zaljubil v punco iz petega. Presenetilo nas je, da se je z njo tudi poročil in da je zdaj njegova žena. Beseda je tekla o ljubezni in verjetno je večina od nas zardela ob misli na svojo simpatijo.

Ditka je zapela še eno svojih pesmi z naslovom Po poljube, pri kateri smo sodelovali tudi vsi v dvorani. Nato nam je zapela še pesmi Ne bodi, kar nisi, Ne spreminjaj me in za konec je še enkrat Ne bodi kot drugi. Povabila nas je k petju, kot pri drugih pesmih in prepevali smo, da se nas je slišalo vse do Prevalj, kjer je njen rojstni kraj. Vsi smo bili navdušeni in večina nas bo verjetno opravila bralno značko zaradi te neverjetne spodbude, ki smo jo dobili. Na koncu smo jima dali še majhno darilce, in sicer vstopnici za Mozirski gaj, da si ogledata še lepote Mozirja. Vsi smo bili zadovoljni z nastopom. Verjetno nas bo nekaj obiskalo tudi katerega od njunih številnih koncertov.

Žana Praunseis, 6. b

LJUBEZEN JE VEČNA — INTERVJU FERI LAINŠČEK

Ferija Lainščka ne moramo označiti le kot pisatelja, temveč tudi kot pesnika dramatika, scenarista, soustvarjalca literarnih revij in avtorja številnih besedil slovenskih pevcev ter skupin. Piše tako za odrasle kot tudi za otroke, zato nam je še posebno blizu.

Vemo, da sodelovanje z Ditko na glasbeno-literarnih dogodkih traja že nekaj časa. Kdo je bil tisti, ki je dal pobudo, da sta začela sodelovati?

Z Ditko sva začela sodelovati predvsem zaradi tega, ker je njen oče Gorazd uglasbil pesem Ne bodi kot drugi in mi jo poslal v poslušanje in prosil za dovoljenje uglasbitve. Takrat smo se pravzaprav spoznali in se nekako že na začetku ujeli. Na začetku je Ditka prihajala na moje literarne večere in je kakšno pesem zapela. Potem je ona mene povabila na svoje koncerte pa sem jaz kaj recitiral. Tako se je ustvarila ta kemija, ki je pripeljala do tega, da smo postali prijatelji in potem se je ta »kepa«, ki smo jo nekako skupaj zavalili, začela večati. Bilo je vse več skupnih nastopov, na katere so nas vabili, dvorane so postajale vse večje in bolj polne. Lani smo bili že skupaj na turneji po Sloveniji in smo obiskali kar veliko število dvoran s tristo, štiristo sedeži, ampak so te dvorane še dovolj komorne. Vendarle gre tu za uglasbeno poezijo, pravzaprav za glasbeno-literarno dogajanje.

Kje je skrivnost vajinega uspeha in priljubljenosti tako med mladimi kot tudi starejšimi?

To je zelo težko vprašanje. Če bi skrivnost poznala, bi jo pravzaprav lahko komu zaupala in vsi bi jo lahko ponavljali. Nikoli ne veš čisto zares, katera knjiga se bo priljubila pri bralcih, nikoli ne veš čisto zares, katera pesem se bo priljubila pri bralcih, katera skladba. To je večna uganka, o kateri se lahko veliko pogovarjamo, o kateri lahko razmišljamo, glede česar lahko predvidevamo, a zgodi se običajno potem zmeraj malce drugače. V najinem primeru vsekakor gre za neko sozvočje med poezijo in glasbo. Gre pa vendarle tudi za eno veliko razliko v letih, tako da je najino sodelovanje pravzaprav medgeneracijsko. Jaz v šali zmeraj rečem na koncertih, da skupaj veliko veva o ljubezni. Ona veliko ve o ljubezni, ker je mlada, jaz pa veliko vem o ljubezni zaradi tega, ker sem že star. Mogoče se to zliva. Na eni strani mladost in na drugi strani izkušnja. Jaz rad rečem: Sanje so večne! Pa saj tudi ljubezen je pravzaprav večna, kajne?

Mislím, da je ključ, pravzaprav skrivnost, da govoriva in pojeva o ljubezni in sva oba prepričana, da je ravno govoriti o ljubezni v današnjem času najbolj angažirano dejanje. Da je to pravzaprav največji angažma, da upaš o ljubezni govoriti iskreno, da nimaš do nje neke ironične distance, da nisi ciničen. Mogoče je to delček skrivnosti.

Vas preseneča odziv poslušalcev na vajino pesem Ne bodi kot drugi, saj je na YouTubeu že skoraj dva milijona in pol ogledov?

V zvezi s to pesmijo naju zdaj pravzaprav nič več ne preseneča. Ta pesem je enostavno ena izmed tistih, ki so jo ljudje vzljubili, ki jo pojejo, izvajajo, recitirajo ob najrazličnejših priložnostih, tako da lahko samo rečem, da mi je nekako lepo pri srcu, ko vidim, da so jo ljudje sprejeli. Je pa tudi res, da je pesem že brez uglasbitve zaživela med ljudmi, že takrat je imela knjiga naklado čez osem tisoč izvodov, kar je ogromno. S to uglasbitvijo pa se je krog samo še razširil.

Prekmurje nosite v srcu, to je razvidno iz večine vaših del. Kaj Vam pomeni prekmurščina?

Prekmurščina je moj materin jezik. V zgodnjem otroštvu smo govorili prekmurščino. Prekmurščina je bila včasih knjižni jezik, včasih je tudi veliko več ljudi govorilo ta jezik. Zdaj je to jezik, ki je postal narečje, eno izmed slovenskih narečij, ki pa je vendarle še dovolj posebno, drugačno in ga mogoče bolj opazimo. Meni prekmurščina pomeni identiteto. Kot vsaka materinščina pomeni identiteto vsakemu. Na drugi strani mi pa seveda pomeni jezik mojega otroštva, se pravi jezik, v katerem se spominjam. Brez jezika, identitete smo v svetu izgubljeni in brez spominov smo izgubljeni. Vsi se spominjamo v svojem maternem jeziku. To je edini način in vsi drugi, ki mislijo, da se da materni jezik nadomestiti, so v veliko zmoti, se motijo. Sem zelo prepričan. Zato mi je tudi tako pomembno, da v Sloveniji govorimo slovensko, da imamo radi slovenščino in da jo ne prodamo za neko angleščino recimo, ki nam prinese sicer več trenutnega uspeha, več materialnega blagostanja, ampak izgubimo pa svojo lastno identiteto, izgubimo sami sebe pravzaprav.

Verjetno imata z Ditko skupne načrte tudi za naprej. Kakšni so?

Čez nekaj dni bo v Ljubljani promocija, pravzaprav bosta dva koncerta promocije nove zgoščenke Ne bodi, kar nisi, kjer je Ditka skupaj z očetom uglasbila deset mojih pesmi. Odpravljamo se na novo turnejo s tem projektom. Veliko sva zdaj skupaj.

Kako ste se danes počutil med nami?

Danes mi je bilo zelo prijetno. Čeprav imam rad na šolah manjše skupine, tudi ločene na nižjo in višjo stopnjo, mislim, da nam je danes uspelo to združiti. Tudi sprejem pri učencih je bil, pravzaprav tudi pri učiteljih, tako prisrčen, da smo se prav odločili, da smo naredili za celo šolo. Mogoče je res to, da v tej kombinaciji, ko se glasba zliva z besedo, pride to bolj do učencev. Lažje je tudi tako veliko skupino interesirat za to, kar jim sporočam.

Ajda Oblak, 7. a

POSLUŠALCI ZAČUTIJO, ČE SI ISKREN — INTERVJU Z DITKO

Ditka je odlična glasbenica in prijetna sogovornica. Konec septembra je zmagala na kantavtorskem festivalu Sofia Singer 2019 v Bolgariji. Počne tisto, kar ima rada in v kar verjame. Prepričana je, da to začutijo tudi poslušalci, ki se na koncertih z njo povežejo.

Kako dolgo že traja sodelovanje s Ferijem Lainščkom. Kdo je koga povabil k sodelovanju?

Najino sodelovanje s Ferijem se je začelo pred dobrimi sedmimi leti, ko je moj oče uglasbil prvo njegovo pesem Ne bodi kot drugi. Takrat smo čisti spontano začeli nekako sodelovati. Feri me je takrat povabil na nekaj svojih literarnih večerov, tako da je bil v ospredju pogovor z njim, jaz pa sem zaigrala nekaj pesmi. V vseh teh letih je nastalo veliko uglasbitev, ki so zdaj zbrane na dveh zgoščenkah, tretja pa bo izšla ravno v teh dneh. V bistvu se je rodila ideja, da sedaj lahko to preraste v glasbeno-literarni dogodek. Torej v skupni koncert. Lahko rečem, da je bila ideja naša skupna in ti dogodki so zelo uspešni. Predstavljamo se po vsej Sloveniji, največ v kulturnih dvoranh in kot rečeno, prihaja zdaj novi projekt Ne bodi, kar nisi, kjer bomo predstavili nove pesmi na zgoščenki, Feri bo pa seveda osrednji gost dogodka in bo prebral nekaj svojih pesmi.

Kaj je skrivnost priljubljenosti tako med mladimi kot tudi starejšimi?

Jaz mislim, da je skrivnost v tem, da sva iskrena. Da oba v bistvo počneva to, kar imava rada in v to verjameva. Zdi se mi, da se to čuti tudi na odru. Če si iskren in če res uživaš v tem, kar počneš, to začutijo tudi ljudje in se nekako povežejo s tabo. Skrivnost pa je seveda tudi v tem, da je najin projekt kvaliteten, gre namreč za uglasbeno poezijo priznanega pesnika. Besedila so sporočilna in tudi glasba je na drugačnem, višjem nivoju. Ni toliko komercialna in se mi zdi, da se vse to nekako splete med sabo.

Pesem Ne bodi kot drugi ima na YouTubu že skoraj dva milijona in pol ogledov. Vas to preseneča?

Ja, moram reči, da ob izidu pesmi Ne bodi kot drugi nihče ni pričakoval takšnega uspeha. Zelo, zelo sem vesela, da se je pesem tako prijela med poslušalci, ker gre torej za uglasbeno poezijo, ki je, lahko rečem, malo drugačna zvrst glasbe. In pesem ni tako enostavna in se je res dotaknila src mnogih. Uspeh je res velik. In če te lahko popravim, imajo vse verzije skupaj na YouTubu že skoraj štiri milijone ogledov, kar je res, res velik uspeh.

Ali pesmi uglasbite sami ali vam pri tem kdo pomaga?

V bistvu pesmi uglasbim skupaj z svojim očetom Gorazdom. On je avtor vseh aranžmajev pesmi in tudi član moje zasedbe. On je tudi tisti, ki me je nekako vpeljal

v svet glasbe. Moram pa povedati, da vedno več pesmi uglasbim tudi sama. Zdaj na novem CD-ju jih bo enajst, deset od enajstih sem jih uglasbila jaz. Tako da, kar ne uglasbim jaz, uglasbi moj oče. Midva sva v bistvi ena ekipa, ki ustvarja glasbo.

Verjetno imata s Ferijem skupne načrte tudi za naprej. Kakšni so?

Ja, v bistvu res. Prvi cilj je, da izdamo novo zgoščenko *Ne bodi, kar nisi*. Avtor vseh besedil je Feri Lainšček, avtorica glasbe jaz in avtor aranžmajev moj oče Gorazd. Cilj, ki sledi, pa je ta, da to zgoščenko skupaj na teh glasbeno-literarnih večerih predstavimo po vsej Sloveniji, da bo čim več ljudi slišalo to, kar smo ustvarili. Gre za en zelo kvaliteten in lep projekt. To sta kar dva taka cilja, ki jih sedaj vidim pred sabo. Tisti dolgoročni pa so ves čas tu; še naprej ustvarjati v tem duhu, ustvariti čim več nove, lepe glasbe. Upam, da se bo tudi sodelovanje s Ferijem še nadaljevalo.

Vam je bilo med nami prijetno?

Zelo lepo, zelo prijetno. Res sem zadovoljna s tem našim nastopom in skupnim druženjem. Ena taka res prijetna energija je bila v zraku in res sem vesela. Ko pridem na šole in ko otroci pojejo te naše pesmi, je eno prav posebno vzdušje. Posebej pa še zato, ker sem prepričana, da so otroci iskreni in ne lažejo. Če jim ne bi bilo všeč, bi naju poslali nekam. Ne bi poslušali, bi bilo glasno, ampak so bili v bistvu koncentrirani na sam dogodek, so bili tiho, so res prisluhnili. Videlo se je, da poslušajo in z nama so tudi zapeli. Zelo lepo je bilo, tako da hvala vsem vam.

Hvala tudi Vam.

Ajda Oblak, 7. a

MUZIKAL MADAGASCAR

V ponedeljek, 7. 10. 2019, smo si v šoli ogledali muzikal Madagascar. Vsi smo bili navdušeni. In kako je potekal muzikal?

V živalskem vrtu v New Yorku so prirejali zabavo. Nastopali so zebra, štirje pingvini, žirafa, nilski konj, štiri tigrice in kralj živali – lev. Zebra je imela na ta dan rojstni dan. Na to so se spomnili lev, ki je bil njen najboljši prijatelj, nilski konj in žirafa. Zebra si je zaželela, da bi šla v divjino. S tem se lev ni strinjal, zato je šla sama. Lev, nilski konj in žirafa so jo šli iskat in jo na srečo našli. A še preden bi se lahko vrnili v živalski vrt, so jih ujeli in jih spravili na ladjo. Pingvini so sabotirali ladjo, ker so hoteli domov. Žirafa, lev, nilski konj in zebra so se znašli na Madagascarju. Mestni razvajenci so morali ugotoviti, kako naj preživijo v divjini, ki je prej nikoli niso videli. Lev, žirafa, nilski konj, zebra, lemuri in pingvini tako doživijo največjo pustolovščino doslej... Nato so vsi zapeli pesem 'I like a move it'. Odločili so se, da bodo še nekaj časa ostali na Madagascarju.

Nastopajoče smo nagradili z aplavzom. Kdor je želel, jih je prosil za avtogram.

Julija Vrečar, 6. b

Mnenja šestošolcev o muzikalu Madagascar

Živa Marolt: Predstava se mi je zdela zelo zanimiva, saj je govorila o prijateljstvu. Zanimivo je bilo, ko so igralci hodili po tribunah. Imeli so zelo lepe kostume in zelo lepo pojejo. Najbolj všeč so mi bili pingvini in kralj Julien. Imeli so zelo dobro koreografijo. Najlepši prizor je bil, ko je Alex obrnil proti fosam in pomagal svojemu najboljšemu prijatelju, čeprav je bil zelo lačen.

Adam Vačovnik: Bilo je super. Všeč so mi bili kostumi, saj so bili podobni živalim, ki so jih igrali. Tudi postave so bile podobne, kot v risanki. Peli so zelo lepo.

Enej Poličnik: Muzikal je bil super, najbolj pa mi je bila všeč glasbena podlaga in kostumi. Kralj Julien pa je bil zakon, saj je imel najboljše šale.

Pia Kovač: Všeč mi je bilo, ker je predstava govorila o tem, da ne smeš obupati nad prijateljem. Imeli so zelo lepe kostume. Zelo lepo se mi je zdelo, ko je zebra pomagala svojemu najboljšemu prijatelju. Najbolj so mi bili všeč pingvini.

Vita Železnik: Predstava Madagascar mi je bila všeč, saj zgodba govori o prijateljstvu. Zgodba je bila zelo zanimiva, saj so vmes peli in plesali. Plesalci so bili zelo usklajeni. Bilo je zanimivo tudi zato, ker sem videla nekaj znanih obrazov. Gašper Rifelj, ki je postal znan v šovu Zvezde plešejo, je igral glavno vlogo.

Tina Marolt: Muzikal Madagaskar je bil lepo odigran. Govori o prijateljstvu med Alexom in Martijem, ki sta se mu pridružila Melman in Gloria. Skupaj so na pustolovščini, na ladji s pingvini se znajdejo z lemurji ... Med muzikalom smo se tudi zabavali. Vmes sem se počutila tako, kot bi bila zraven in kot bi vse doživela. Imeli so lepe kostume in lepo so peli. Najbolj mi je bila všeč Gloria. Predstava me je spominjala na pesem Pravi prijatelj.

Živa Marolt, 6. a

INTERVJU Z USTVARJALCI MUZIKALA MADAGASKAR

SRĐAN MILOVANOVIĆ

Nastopali ste že v veliko slovenskih muzikalih. Kateri izmed likov, ki ste jih upodobili, Vam je najljubši?

Imam dva najljubša lika. Prvi je kralj Julién iz muzikala Madagascar, ker si tu lahko privoščim malo svobode in si delam norca iz soigralcev ter »zafrkavam« publiko. Tako otroci kot odrasli ga imajo najrajši, saj znam nasmejati tudi odrasle. Drugi najljubši lik pa je Friderik Celjski v muzikalu Veronika Deseniška, ki je na Celjskem gradu. To je čisto poseben spektakel na krasnem ambientu in z orkestrom, deloma pa je narejen tudi po resničnih dogodkih in se ga res splača videti.

Spremljamo Vas v oddaji Znan obraz ima svoj glas, sinhronizirate risanke, igrate v muzikalih ... Kako uskladite vse obveznosti?

Imam zelo raztresen urnik. Delam od jutra do večera, vmes pa svoje otroke vozim v šole in vrtce. Čez vikende imam veliko obveznosti, saj trenutno nastopam v oddaji Znan obraz ima svoj glas in v muzikalu Madagascar. Za našo družino je vikend tudi kakšen torek ali pa sredo, ko sem prost. Drugače pa zelo rad počnem to, kar delam. Uživam v sinhronizaciji in muzikalih.

GAŠPER RIFELJ

V muzikalu smo spoznali pomen prijateljstva in nepredvidljivih dogodivščin. Je tako tudi v vaših realnih življenjih?

Ja, jaz se vsekakor želim povezati z vsemi ljudmi, s katerimi sodelujem, saj mi to veliko pomeni. To ni samo delo, ampak tudi prijateljstvo. Super je imeti na odru ljudi, s katerimi smo tudi prijatelji.

Spoznali smo Vas kot pevca in plesalca v šovu Zvezde plešejo. Zdaj smo Vas spoznali tudi kot igralca. Vam je bil oder blizu tudi v najstniških letih?

Vedno sem rad nastopal. Pri petih letih sem začel igrati diatonično harmoniko, kasneje tudi v narodno-zabavnem ansamblu, ampak sem si vedno želel, da bi tudi samostojno nastopal. Ta želja se je tudi

uresničila. Lansko leto pa se mi je po oddaji Zvezde plešejo ponudila priložnost, da bi nastopil kot lev Alex v muzikalu Madagascar. To je moja prva gledališka vloga in tudi na odru se super počutim. Pripravljamo pa tudi nov muzikal Ljubezenske prevare.

Kako je prišlo do sodelovanja z Evo Boto, s katero ste nastopili na Slovenski popevki?

Z Evo se pozna že vse od Misije Evrovizije. Letos spomladi pa sem napisal skladbo Dovolj je poletja in sem se spomnil, da bi mogoče naredil iz tega duet. Eva je na moj vokal nato napisala žensko melodijo. Pesem sva nato poslala na Popevko in bila sprejeta.

Je še kak pevec ali pevka, s katerim bi želeli nastopiti v duetu?

Definitivno bi bila to Nina Pušlar.

Kakšni pa so Vaši načrti na samostojni pevski poti?

Oktobra je v Špas teatru premiera novega muzikala Ljubezenske prevare. Nato bom nadaljeval s snemanjem svojega albuma. Trenutno je nekje na polovici, izšel pa bo januarja. Novembra pride še en moj singel. Bom dejaven tudi samostojno.

Zala Paulina Brišnik, 8. a

Matic Irman Kolar, 6. b

OLIMPIZEM IN ČLOVEŠKO TELO

V torek, 8. 10. 2019, smo imeli devetošolci naravoslovni dan. Z avtobusom smo se odpravili proti Ljubljani. Najprej smo si na Biotehniški fakulteti ogledali vivarij. Predstavili in pokazali so nam nekaj živali, ki jih tam vzgajajo: činčilo, želvo, krastačo, pitona, gekona. Živali smo se lahko tudi dotaknili. V spominu nam je ostala predvsem činčila, saj velja za žival z najmehkejšo dlako na svetu. Predstavili so nam tudi značilnosti dvoživk in plazilcev ter razlike med njimi. V sosednjem prostoru pa smo opazovali in odkrivali znamenitosti ščurkov in reševal delovni list. Od blizu smo si lahko ogledali paličnjaka.

Nato pa smo se odpravili proti BTC-ju, kjer smo si ogledali Muzej Olimpizma, za katerega le malokdo ve. Izvedeli smo nekaj več o uspehih Slovencev na olimpijskih igrah ter si pogledali nekaj videoposnetkov. V muzeju so bili razstavljeni tudi nekateri originalni dresi ter oprema slovenskih športnikov, ki so dosegli medaljo na olimpijskih igrah, ter replike medalj.

Po ogledu muzeja smo se nekaj novega znanja odpravili proti Mozirju.

Ajda Novak, 9. a

ZDRAVO IN VARNO V SVET, RASTEM S KNJIGO

V četrtek, 10. 10. 2019, smo imeli sedmošolci tehniški dan. Zjutraj smo se razdelili po razredih in začeli z aktivnostmi.

Naš razred je najprej odšel v Osrednjo knjižnico Mozirje, kjer so nam razložili sistem pospravljanja knjig, povedali nekaj o projektu Rastem s knjigo in nam predstavili dela pisateljice Janje Vidmar.

Kasneje smo odšli v galerijo, kjer so nam predstavili program COBISS. Po predstavitvi smo si ogledali še kratek posnetek, posnet po knjigi Elvis Škorc, genialni štor. To knjigo v projektu Rastem s knjigo letos dobijo vsi sedmošolci v Sloveniji.

Med potjo do šole smo se ustavili v muzeju in si ogledali muzejsko zbirko Mozirje in Mozirjani. Na kratko so nam predstavili zgodovino Mozirja, ogledali pa smo si tudi razstavljene predmete.

Po prihodu v šolo smo nadaljevali z aktivnostmi. Imeli smo krajše predavanje o spletnih aplikacijah in se naučili nekaj trikov, kako zavarovati svoje osebne podatke. Poučili smo se tudi, kak o sestaviti varno, a hkrati takšno geslo, ki si ga hitro zapomnimo. Ob koncu dneva smo v skupinah opravili še nekaj nalog oz. prebrali Janjino zgodbo in odgovorili na nekaj vprašanj.

Tako se je za nas končal še en zelo zanimiv dan.

Tjaša Veber, 7. a

ZGODOVINSKI VIRI IN RESTAVRATORSTVO

V petek, 11. oktobra, smo se šestošolci odpravili na Velenjski grad. Rdeča nit dneva je bilo restavriranje. Vsak učenec je moral s seboj imeti en star predmet in eno staro fotografijo.

Na gradu sta nas sprejela kustosinja in restavrator. Restavrator nam je povedal, kaj je njegovo delo in kako poteka. Tudi mi smo restavrirali stare predmete, ki smo jih prinesli s seboj. Spoznali smo, kako lahko s posebnimi tehnikami ponovno obnovimo stari predmet, da postane ponovno uporaben. Postopek smo kasneje tudi opisali na restavratorskih listih.

Tudi kustosinja nam je predstavila svoje delo. Ogledali smo si kratek film o Velenju, stare fotografije in stare knjige.

Po zanimivem dopoldnevu na gradu je sledil še ogled Hiše mineralov, kjer je precej obsežna zbirka mineralov iz vsega sveta.

Za nami je bil še en, nekoliko drugačen, predvsem pa zanimiv šolski dan. Ko bi le bilo še več takšnih!

Ilaria Rakun Kokalj, 6. a

Šestošolci v restavratorski delavnici

IZDELKI IZ LESA

Sedmošolci smo se v sredo, 16. 10. 2019, odpravili v šolo posebej dobre volje. Pred nami je bil prav poseben tehniški dan z naslovom Izdelki iz lesa. Zjutraj smo se zbrali pred šolo. A-razred se je napotil proti Nazarjam, b-razred pa proti Mozirskemu gaju.

V Nazarje smo se odpravili z namenom, da bi si ogledali Muzej lesarstva v gradu Vrbovec. Ko smo prispeli do muzeja, nas je tam pričakala prijazna vodička. Skupaj z njo smo spoznali različne vrste lesa in njegove zanimivosti. Kasneje pa nas je popeljala še v preteklost, v zgodovino gozdarstva in lesarstva. Z zanimanjem smo si ogledovali muzejsko zbirko in sledili njenemu pripovedovanju. Na koncu nas je čakal še kviz. Rešili smo ga z lahkoto. Čas je hitro minil in muzej smo morali zapustiti.

Ko smo hodili proti Mozirskemu gaju, smo postajali lačni. Učiteljica nas je razveselila z novico, da nas v Gaju čaka malica. Po malici smo sedli za mizo. Na mizi so bili pripravljene različni pripomočki za obdelovanje lesa. Gospod, ki je sedel za mizo, se nam je prijazno predstavil, nato pa nam je pokazal, kako naj si izdelamo piščal. Zagnano smo pograbili brusni papir in pričeli brusiti. Gospod Petek nam je pomagal izrezati luknjici in nam v piščalko vstavil majhen lesen košček. Z vznemirjenjem smo piščalke preizkusili. Kasneje smo si res dali duška. Pihali in pihali smo v piščalke in iz njih poskušali izvabiti najrazličnejše zvoke. Žal je čas hitro minil in odpravili smo se nazaj proti šoli.

Naša učiteljica pa je imela še enega asa v rokavu. Peljala nas je še na igrišče. Ko smo se malo pozabavali, nam je tudi asov v rokavih zmanjkalo. Veseli in razigrani smo se s svojimi piščalkami v žepih vrnili v šolo.

Ta dan mi je bil res všeč in prav nič ne bi imela proti, če bi ga še kdaj ponovili.

Ajda Oblak, 7. a

OGLED PREDSTAVE VELIKI POK

V četrtek, 17. 10. 2019, smo se učenci zadnje triade odpeljali v Žalec na ogled gledališke predstave Veliki pok, ki je nastala v sodelovanju Zavoda Margareta Schwarzwald, Cankarjevega doma in Mestnega gledališča Ptuj.

V predstavi nastopa šest največjih umov človeštva. Osrednjo vlogo ima Nikola Tesla. Zgodba se dogaja v njegovem laboratoriju, kjer se srečujejo Marie Curie, Albert Einstein, na obisk pride Isaac Newton, pridruži se mu Charles Darwin, ne manjka pa niti Galileo Galilei. Njihova napredna razmišljanja so za vedno spremenila svet. Živel so namreč še v času, ko so ljudje verjeli, da je Zemlja ravna plošča in središče vesolja. V predstavi smo spoznali nekatera njihova najbolj znana dela: Newtonove zakone, Darwinovo hipotezo o evoluciji, Teslove izume, kemijska elementa polonij in radij Marie Curie, znamenito Einsteinovo formulo $E=mc^2$ ter ugotovitev Galileja Galileja, da na žalost nismo mi središče vesolja. Spoznali smo jih v drugi luči in zagotovo na njih ne bomo več gledali enako kot do zdaj.

Scena je bila sodobna in minimalistična, kostumi pa so bili prav takšni, kot smo jih pričakovali. Znanstvenike smo z lahkoto prepoznali. Vloge šestih znanstvenikov so odigrali Tina Gunzek, Saša Pavlin Stošić in Jernej Čampelj. Kot zanimivost bi še omenila, da je edino žensko vlogo igral moški, ženski igralki pa sta uprizorili znanstvenike in s tem v nas vzbudili mešane občutke.

Zala Paulina Brišnik, 8. a

INFORMATIVNI DAN NA SREDNJIH ŠOLAH V VELENJU

Na koncu devetega razreda moramo vsi učenci sprejeti pomembno odločitev – na katero srednjo šolo se bomo vpisali. Zato se je naša šola odločila, da bodo učenci osmih razredov vsako leto odšli na ogled srednjih šol v Velenje.

Osmošolci smo se v sredo (11. 9. 2019) zbrali pred športno dvorano in se odpeljali v Velenje. Avtobus nas je odložil pred MIC-em - Medpodjetniškim izobraževalnim centrom. Tam so nas razdelili v tri skupine in nam razkazali vse oddelke. Pri vsakem oddelku nam je učitelj, ki predmet poučuje, povedal nekaj o tem oddelku. Po predstavitvi vseh oddelkov je sledila malica.

Nato smo se z avtobusom odpeljali do centra mesta, kjer je gimnazija. Po kratki predstavitvi so nas razdelili v 6 skupin in vsaki dodelili enega mentorja. Da smo bolje spoznali šolo, so nam naredili tako imenovan »escape room«, a na telefonu, mi pa smo se morali po navodilih premikati iz učilnice v učilnico.

Po uspešno opravljenih nalogah smo se odpravili še na umetniško gimnazijo, kjer so nam pri vsakem od oddelkov pripravili delavnico. Tu pa se je naš tehnični dan tudi zaključil. Odšli smo na avtobus, ki nas je odpeljal nazaj v Mozirje.

Mnogim je ta tehniški dan razjasnil obzorja, da so končno ugotovili, kaj želijo postati.

Ali Ernecl, 8. a

INFORMATIVNI DAN V CELJU

Šolski center Celje in Gimnazija Celje - Center

Zgodaj zjutraj, 22. oktobra, smo se učenci devetih razredov in učitelji zbrali pred športno dvorano ter si razdelili malico. Avtobus nas je odpeljal v Celje do SCC-ja (Šolskega centra Celje). Z učenci z drugih osnovnih šol smo se zbrali v tamkajšnji športni dvorani.

Učenci Šolskega centra so se zelo potrudili, da bi nam šolo prikazali v čim boljši luči. Pripravili so dva kratka filma ter glasbene in športne točke. Šolski "bend" so sestavljali pianistka, dva kitarista, bas kitarist ter bobnar. Na tem mestu naj dodam, da so bili po mojem bobni preglasni, saj se pevcev ni slišalo jasno in razločno. Točko so imeli tudi "Skokci", akrobatski košarkarji, ki se zgledujejo po slovenski skupini Dunkin' Devils. Dobro so sodelovali in se pripravili. Glasbo za njihovo točko je igrala glasbena skupina.

Po tem zanimivem kulturnem uvodu smo se razdelili po skupinah. Moja skupina se je iz ŠCC-ja peš odpravila do ustanove, v kateri je potekala računalniška delavnica izdelovanja logotipov. Delavnica se mi je zdela zanimiva in zabavna, saj so računalniki moje področje. Dijak, ki je profesorju pomagal z računalniki, je bil zabaven in nam je rade volje svetoval.

Po delavnicah je sledila malica in ponovna porazdelitev po skupinah. Tokrat smo se odpravili na GCC (Gimnazija Celje - Center). Tam nas je v knjižnici prijazno sprejela knjižničarka. V knjižnici smo počakali na ravnatelja gimnazije, gospoda Gregorja Delejo. Ravnatelj je Mozirjan, zato smo se z njim dobro ujeli. Povedal nam je, kako je bilo, ko je on hodil v srednjo šolo. Zanj so leta v gimnaziji njegova najljubša. Povedal nam je, katere dejavnosti in izlete omogočajo na njihovi gimnaziji ter kako poteka vsakdanje šolsko življenje pri njih.

Na žalost je prišel čas odhoda. Odpravili smo se do avtobusne postaje, na kateri nas je že čakal avtobus in nas odpeljal nazaj v Mozirje.

Organiziran dan na srednjih šolah bo verjetno marsikomu pomagal pri izbiri srednje šole.

Gašper Repše, 9. a

SŠGT - Srednja šola za gostinstvo in turizem

V okviru informativnega dne smo spoznali tudi Srednjo šolo za gostinstvo in turizem Celje. Tam so nam najprej razložili, kaj se učijo, nato pa smo v eni od učilnic pustili svoje stvari, si umili roke in odšli v veliko kuhinjo, v kateri imajo pripravljenih cel kup že na izgled odličnih jedi. Po kuhinji smo se takoj razkropili in malo pomagali mladim kuharjem, dijakom 3. letnika. Večino časa smo poskušali odlično pripravljeno meso in mafine s kostanjevim prelivom ter zelo okusno bučno juho. Po pol ure smo bili vsi zelo siti, a bi še vseeno jedli, zato nam je bilo zelo težko oditi.

Oskar Dolšak, 9. a

Srednja zdravstvena šola

Jaz sem si za ogled izbrala zdravstveno šolo. Preden smo vstopili, smo se razdelili v dve skupini. Že na začetku sem opazila, da je veliko stopnic, saj smo šli v razrede v najvišjem - 4. nadstropju. Ko smo vstopili v učilnico, so nas profesorica in dijaki lepo pozdravili. Dve učenki sta nas naučili, kako si mora medicinski tehnik/medicinska sestra pravilno umiti roke. Nato pa smo to poskusili še sami. Pokazali so nam, kako postlati posteljo in zložiti rjuho. V naslednji učilnici so nas učili pravilnega razkuževanja rok. Razkrili smo svoje želje za naprej, oni pa so predstavili predmete, ki jih imajo na tej šoli.

Na šoli se izvaja tudi smer kozmetični tehnik. Dijakinje so druga drugi izvajale nego nog. Medtem ko so si namakale noge, so tistim, ki smo želeli, zmasirale roke. Povedale so, kako je razdeljena učna snov v posameznih letnikih. Pri odhodu smo dobili zgibanko, samolepilne lističe ter prijazen adijo.

Maja Jernejc, 9. b

Naša doživetja

Gasilska tekmovanja pionirjev

Letos smo mozirski gasilci pionirji na tekmovanjih osvojili zelo dobra mesta. Na tekmovanju v Logarski dolini smo 21. avgusta osvojili 1. mesto in si tako priborili mesto na regijskem tekmovanju. Naslednji dan smo tekmovali v Žalcu in osvojili 6. mesto.

22. septembra smo na regijskem tekmovanju v Žalcu osvojili 8. mesto.

Kaja Cajner, 6. a

Domisljija ne pozna meja

Dan v kameni dobi

Ponoči se je vnela huda nevihta. Bila je nevihta, kakršne še nisem doživel. Običajno le dežuje in tu in tam udari kakšna strela. Danes pa je bilo drugače. Lilo je kot iz škafe (karkoli že škaf je). Strele so sekale kot za stavo. Megla je bila tako gosta, da bi jo lahko grizli (ker rezati še ne znamo). Ogenj nam je ugasnil. Hitro smo podrli šotore in zbežali. Zatekli smo se v bližnjo jamo.

Brez ognja ne bi mogli več dolgo živeti. Poglavar je poslal mene in še dva druga, da bi ogenj poiskali. Dež imam zelo rad, zato mi naloge ni bilo težko opraviti, druga dva pa sta se od strahu kar tresla. Nismo hodili dolgo, ko je v bližnje drevo udarila strela. Hitro smo pograbili vsak svojo palico in vzeli ogenj. Z listom smo ga zaščitili. Tako smo bili zaposleni z ognjem, da smo pozabili oprezati za nevarnostmi, saj nesreča nikoli ne počiva. Le še kakšen kilometer smo imeli do jame. Takrat se od nikoder pojavi trop sabljevobih tigrov. Preden bi lahko kdorkoli storili, so se že pognali za nami. Mož na moji srčni strani je začel kričati, da bi privabil njihovo pozornost. Planili so nadenj, midva z drugim pa sva se pognala v beg. Ko sva bila dovolj daleč, sva se ustavila. Moj ogenj bi skoraj ugasnil, a sem pravočasno opazil. Zanetil sem ga nazaj.

Prišla sva do jame, ampak v njej ni bilo naših ljudi, temveč jamski medved. Ni planil nad naju. Prišel je bližje in se mrtev zgrudil na tla. Za njim sta se pokazala dva moža. Prvi je bil mlad in zelo postaven, drugi pa star in naguban. Nista bila iz naše horde, zato sva odšla stran.

Medtem je dež ponehal in zdanilo se je. Megle ni bilo več in našla sva našo jamo. Ogenj sva dala v ognjišče in povedala, kaj se je zgodilo. Poslušali so naju z velikim začudenjem. A ko sva jim povedala, da enega moža ne bo nikoli več nazaj, so vsi utihnili. Moja mama je planila v jok, poglavar pa je komaj zadrževal solze. Ena ali dve solzi sta vseeno pritekli. Midva nisva razumela zakaj. Ko se je vse malo pomirilo, so nama povedali, da je bil to poglavarjev najstarejši sin, njegova mama pa je tudi moja mama. Torej je bil to moj brat. Sedaj je postalo hudo še meni.

A življenje je teklo dalje. Naslednji dan smo odšli na lov. Mož, s katerim sva šla po ogenj, je rekel, naj mu dam vzdevek. Zbral sem čudno besedo »Kolega«. Všeč mu je bila. S Kolegom sva ušpičila kole in jih položila v jamo. Pokrila sva jo z listjem in vejami. Poglavar je menil, da sva se včeraj že zelo izkazala, zato sva lahko ostala v jami. Drugi so se podali na lov za mamuti, dlakavimi nosorogi, turi, divjimi konji in jeleni. Kmalu so našli čredo mamutov. Z vabo oz. kričanjem so zvabili enega v jamo. Padel je vanjo in se poškodoval. Nato so ga kamenjali do smrti. Ko je dokončno poginil, so ga razkosali in odrli. Ko je bil pečen, smo ga pojedli. Ženske so čez dan nabrale še nekaj rdečih in črnih sadežev. Danes sem se res najedel.

S Kolegom sva se odpravila ven. Videla sva, kako se mamuti selijo, saj ni bilo več trave. To sva povedala ostalim. Vzeli smo ogenj in odšli.

Lina Ujčič Vrhovnik, 7. b

Narobe pravljica

Nekoč je živela Črna kapica. Nekega večera, ko se je zdanilo, jo je oče poslal k volku, da mu nese potico in vino, ker je zbolel. Rekel ji je, naj ne bo pazljiva in da mora hoditi samo najgloblje po gozdu. Črna kapica ga je želela ubogati, ampak se je po nesreči premikala proti gozdni potki, kjer je znova in znova našla veliko gob, zato jih je nabrala.

Stopila je na gozdno pot. Spomnila se je, kaj ji je naročil oče. A bilo je prepozno. Iz grmovja se je slišal hrup. Nenadoma pa iz grma prirenčala lačna babica. Babica jo vpraša: "Kam pa kam, Črna kapica?" Črna kapica je odgovorila: "K volku, zbolel je in grem ga pozdravit."

Črna kapica je prestrašena nadaljevala pot. Babica pa je bila lačna, zato ji je neopazno sledila do volkove hiše. Še pred njo je zagledala volkovo hišico in prehitela

Črno kapico. Požrla je volka in se ulegla v posteljo. Črna kapica je potrkala na vrata in vstopila, babica pa jo je takoj požrla. Ta čas pa je mimo prišel klovn. Uspaval je babico, rešil volka in Črno kapico, babičin trebuh pa je napolnil z baloni.

Babica je poletela v veselje. Nihče je ni nikoli več videl, a še danes z neba padajo solze, če je babica slabe volje.

Živa Marolt, 6. a

Nenavadna pravljica

Že kar nekaj časa nazaj so trije prašički odšli v gozd. Tam so na jasi srečali Zlatolasko. Eden od prašičkov ji je povedal, da je v napačni pravljici.

Zlatolaska jim je povedala, da ni ona v napačni pravljici, ampak oni trije. To je prašičke razjezilo. Rekli so ji, da naj se ne vtika v njihova življenja in naj gre. A Zlatolaska ni hotela iti.

Takrat pa je mimo prišel volk. Prišel je ravno pravi čas, saj je bil to za prašičke dokaz, da oni niso v napačni pravljici. Za volkom so prišli še Rdeča kapica, sedem palčkov, Pepelka, čarovnica brez Janka in Metke, Zver brez lepotice in še kdo.

Kregali so se o tem, kdo je v čigavi pravljici. Kar naenkrat pa se je Pepelka spomnila nekaj zanimivega, nekaj nenavadnega, nekaj čarobnega, nekaj briljantnega, nekaj, nekaj osupljivega ... Njena ideja je bila, da bi naredili skupno pravljico. Vsi so se strinjali.

No, pa začnimo s pravljico v pravljici.

Nekega dne so Rdeča kapica, volk, trije prašički in ostale pravljичne osebe odšli v gozd. Tam so videli, kako čarovnica nagaja Pepelki. Dali so ji pest bombonov in nehala je. A ko je Zver zavohala bombone, jih je hotela tudi ona, zato je lovila čarovnico. Sedem palčkov in Zlatolaska pa so vse skupaj opazovali, se smejali ter ugotovili, da so bomboni najboljši, če hočeš pregnati žalost in skrbi. Priredili so piknik, na katerem ni manjkalo sladkarij. Smejali so se, se pogovarjali in jedli bombone do konca svojih dni.

Če pa še ni konec njihovih dni in se še niso naveličali, potem pa se ob isti mizi pogovarjajo, smeji in jejo bombone še danes. Če jim jih ni že prej zmanjkalo.

Tina Marolt, 6. a

Živali – naše prijateljice

4. oktober - svetovni dan živali

4. oktober je svetovni dan živali. Ne le kosmatih hišnih ljubljencev, temveč tudi sluzastih žab in kač, ki so za nekatere manj privlačne. Število živalskih vrst na zemlji je zelo veliko. Vsako leto pa znanstveniki odkrijejo veliko novih. Zelo žalostno je, da vsak dan izumre okoli 150 živalskih vrst, za kar smo odgovorni tudi mi, ljudje. Z iztrebljanjem gozdov, onesnaževanjem, divjim lovom in mučenjem živali posegamo v njihovo življenje in ga uničujemo. Za živali moramo skrbeti lepo in odgovorno, saj niso igrače. Veliko ljudi se tega ne zaveda. Otrokom kupijo žival, ko pa otrok odraste, je za njega žival nezanimiva in pristane na cesti. Tako je v veliki večini primerov. Seveda veliko ljudi živali zavrže tudi zato, ker za njih enostavno ne morejo več skrbeti. Namesto tega bi ubogo žival lahko pripeljali v zavetišče, a je to očitno za njih preprosto pretežko.

Seveda pa trpijo tudi divje živali. Velikokrat se zgodi, da pristanejo v cirkusu, kjer pa jih trpinčijo za denar. Hvala bogu so se ljudje vsaj malo spametovali in ukinjajo cirkuse. Na žalost pa tega v nekaterih državah ni. Vse bolj me čudi, kako lahko ljudje kupijo žival za več kot tisoč evrov, ko pa bi lahko preprosto šli v zavetišče in dobili enako, mogoče še bolj ljubečo, kar zastonj. Včasih res ne razumem ljudi.

Ko sem brskala po spletu, sem ugotovila, da je veliko zvezdnikov posvojilo kosmatince. Verjetno vsi poznate Zaca Efrona iz filma "The greatest show man". Verjeli ali ne, on je eden izmed zvezdnikov, ki je posvojil žival. Posvojil je psičko, ki je bila tik pred tem, da bi jo uspavali. Po vsej verjetnosti vsi poznate Seleno Gomez. Tudi ona je posvojila psa. In to ne enega, ampak kar sedem psov. Povedala je, da se ji zdi nesmiselno kupovati psa, ko pa jih toliko čaka v zavetiščih na prijeten dom. Ena izmed takih osebnosti pa je tudi Miley Cyrus. Je velika ljubiteljica živali in doma ima sedem psov, prašiča in dva miniaturna konja. Pitbulko Mary Jane naj bi rešila na dan, ko bi jo morali uspavati. Upam, da se bodo ljudje začeli zgledovati po teh zvezdnikih. Kar hočem povedati je, da žival ni igrača! Vsi bi se morali zavedati, da so tudi živali živa bitja in da živijo na istem planetu kot mi sami.

Žana Praunseis, 6. b

Matic Irman Kolar, 6. b

Kako sem dobila psa

Nekega dne, ko je bilo zunaj zelo oblačno, sem prišla domov. Jedli smo prebranec. Moja babi, mami in jaz smo se pogovarjale, ko je mamici iznenada zazvonil telefon. Klicala je moja sestra Nina. Mamici je povedala, da je ravno izstopila iz avtobusa in ob cesti zagledala žalostnega potepuškega psa. Rekla je, da ga je strah, ampak da se ji je približal ter da ga je pobožala. Mami jo je okarala, saj se to ne dela, in ji naročila, naj pride domov.

In res je kmalu prišla. Za njo pa je prišel tudi pes. Povedala je, da potem, ko ga je pobožala, ni hotel stran in ji je sledil. Mami je rekla, da bo šel stran in da ga naj pustiva. Seveda je nisva poslušali. Psičku sva dajali ostanke kosila, meso, mleko in vodo.

Tako je teden minil, pes pa ni hotel stran. Mami je poklicala veterinarja. Ta je kmalu prišel in pregledal psa. Pes ni bil čipiran, kar je pomenilo, da nismo mogli odkriti lastnika. Ko je gospod končal s pregledom, je povedal, da je pes mešanec med labradorcem in ptičarjem ter da je star dve leti. Imel je zelo kratek rep in veterinar nam je razložil, da je bila navada, da so ptičarjem včasih rezali rep. Dodal pa je, da je to zdaj nezakonito dejanje ter da bi njegovi prejšnji lastniki morali biti kaznovani. S sestro sva rotili starše, naj pes ostane pri nas. Mami in ati sta se odločila. Odločitev je bila soglasna. Vzeli smo psa pod svoje okrilje.

Pes je srednje velikosti, črne barve z belo liso, ki se nahaja od vratu pa vse do trebuha. Poimenovala sem ga Piki. Veterinar je uredil zadevo in čipiral Pikija. Kmalu smo dobili dokumente zanj. Tako je Piki postal del naše družine in se z nami dobro ujel. Z mamico in atijem hodi v gore in raziskuje, z mano in mojim bratom ter sestro pa se rad igra. Piki nam je bil konec koncev usojen.

Žana Praunseis, 6. b

Matic Irman Kolar, 6. b

Laki

Hojla, sem Laki in sem milo rečeno en super pes. Moje življenje je ena sama pustolovščina, zato verjamem, da vas zanima. Za začetek vam bom povedal, kako sem našel svojo družino in svoj dom.

Bil sem pravi klatežki pes, v svojih najlepših letih. Za sabo sem imel kar nekaj domov. Bolj slabih kot dobrih. Pa sem lepega dne šel s trebuhom za kruhom. Ali bolje rečeno: od smetnjaka do smetnjaka. Hodil sem po Mozirju in okolici, od hiše do hiše, a nikomur se nisem zasmilil, prav nihče se ni hotel ukvarjati z mano. Ko sem že mislil, da ni več človeka na svetu, ki bi me vzljubil, sem prišel do hiše, kjer sta se igrala dva otroka. No, tako sem vsaj mislil. Potem pa sem po nekem času ugotovil, da tam stanujejo kar štirje mali nagajivčki.

Ravno so se odpravljali na morje z mamico in atijem. Njihovemu očetu sem se zdel zelo prijazen, njihovi mamici pa simpatičen. A nič ni kazalo na to, da bi me vzeli k sebi domov. Takoj sem se pričel igrati z otroki in sem se jim celo pustil peljati na sprehod. Dan se je prevesil v večer in jaz sem bil še vedno tam, odločen, da tam tudi ostanem. A starša sta bila v zagati. Naslednji dan so se namreč odpravljali na morje, zato sta se začela spraševati, kam z menoj in čigav sploh sem. Trudil sem se jima dopovedati, da ne pripadam nikomur in da sem res lahko kar njihov. Pa tudi na morje lahko grem z njimi. Konec koncev tam še nisem bil. Pa ni nič pomagalo.

Proti večeru je prišel bel kombi z velikimi roza črkami in me odpeljal. Kaj mislite kam? V zavetišče! Kakšno razočaranje! Tam so me pregledali, pretipali, vstavili so mi eno majhno zadevo (kasneje sem izvedel, da je to čip) in me pičili z neko čudno zadevo tja v zadnjo plat. Potem so me strpali v kletko, kjer sem imel levo in desno okoli sebe same živčne sosedo. Obup! Hrana je bila sicer redna, a gibanja je bilo malo, pa še to le na povodcu. Povsem drugače od mojega prejšnjega svobodnega življenja.

To životarjenje je trajalo dober teden dni. Potem pa sem čisto nepričakovano zagledal znan obraz. Bil je oče tistih štirih otrok. Na moje veliko presenečenje me je odpeljal iz zavetišča. In to nikamor drugam kot k njim domov.

Tam pa se je zanimivo življenje šele začelo. Predvsem zame, upam pa, da tudi za mojo novo družino.

(napisano po resničnih dogodkih)

Ilaria Rakun Kokalj, 6. a

Zgodba o psu, ki je poletel

Nekega dne se je Mija zbudila. Začutila je, da je njen kuža Reks zelo lačen. Z njim je bila močno povezana, bil je njen prijatelj in najboljši pes na svetu. Ni imela staršev, imela je le njega. Bil je njen edini družinski član.

Vstala je in odšla v kuhinjo po prigrizek za Reksa. Do stanovanja je prišla, ker je na lanski cirkuški predstavi dovolj zaslužila, da si ga je lahko kupila. Reksu je pripravila

tudi pijačo. Bil ji je zelo hvaležen, da jo ima. Če ne bi bilo nje, bi ostal na ulici in poginil. A Mija ga je našla in ga vzela s sabo. Imela sta torej le drug drugega.

Mija se je z Reksom po zajtrku odpravila na sprehod v park. Hotela sta se uvesti, a ni bila nobena klopca prazna. Kar naenkrat pa je neki fant približno Mijinih let vstal in ji ponudil klopco. Mija je zardela. Reks je začutil, da mu je nekaj padlo na hrbet.

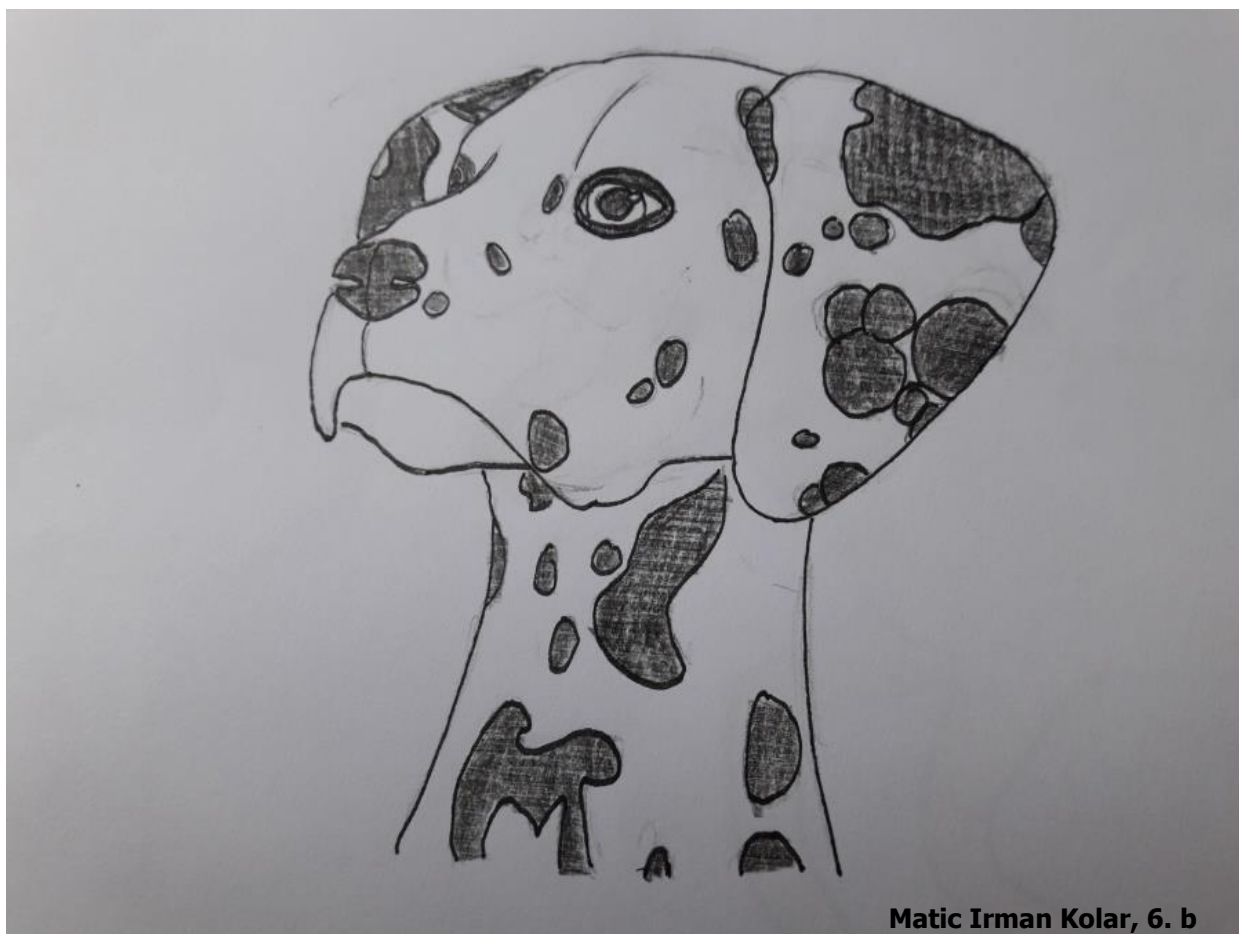
Tudi fant, ki je Miji ponudil klopco, je imel psa. Bolje rečeno: psičko. Ko je Mija to videla, ga je vprašala, kako je psički ime. Fant ji je povedal, da ji je ime Luksi. Mija je ugotovila tudi, da je fantu ime Jack. Čez nekaj časa sta se poslovila. Mija se je z Reksom odpravila proti domu. Vso noč je razmišljala o Jacku in Luksi.

Ko se je zjutraj prebudila, je ugotovila nekaj zelo nenavadnega. Rekso ni bilo! Le kam je šel? Mija je preiskala stanovanje. Nato je žalostno pogledala skozi okno. Zagledala je Rekso, ki pa ni bil sam, z njim sta bila Jack in seveda tudi Luksi.

Odprla jim je vrata in Jacka vprašala, zakaj in kako je Reks prišel ven. Jack ji je povedal, kar je videl na lastne oči. Reks je nekako poletel skozi okno in pristal v njegovi sobi. Sploh ni mogel verjeti svojim očem. Nato ga je pripeljal k Miji.

Jack in Mija sta šla raziskat, kako je lahko Reks poletel. Pogledat sta šla v park. Tam sta našla sledi praška, ki ga nekdo potresel po Reksu. Prašek je imel očitno čudežno moč in Reksu omogočil, da je poletel in jih združil.

Julija Vrečar, 6. b

Matic Irman Kolar, 6. b

Glasba – brez nje ne gre

1. oktober - svetovni dan glasbe

1. oktober je svetovni dan glasbe. Glasba je prvotno odkril že človek v pradavnini, kar lahko sklepamo po najdbi iz jame Divje babe. Tam so namreč našli neandertalčevo piščal, ki je narejena iz medenice jamskega medveda. Glasba je za večino ljudi zelo pomembna, saj pomaga pri sproščanju, dobro vpliva na učenje in zmanjšuje stres.

Zvrsti glasbe je več. Vsakemu je všeč druga. Poznamo naslednje zvrsti: pop, rock, jazz, punk, rap, country, hip hop, klasično glasbo ... Glasba, kot sem že prej omenila, pomaga pri učenju. Naredili so poskus, po kateri zvrsti glasbe si bolj inteligenten. Uporabili so klasično glasbo in rock. Ugotovili so, da si inteligentnejši že, če samo poslušáš glasbo, ni pomembno, katere zvrsti je, mora ti biti samo všeč.

Svetovni dan glasbe je nastal na pobudo dirigenta Yehudija Mehunina. Glasba je za ljudi zelo pomembna, saj se ob poslušanju ne samo sprostiš, ampak naučiš tudi kaj iz besedila.

Žana Praunseis, 6. b

